

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-Hrdina.pdb

PDB Name: Martin - Hrdina
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.3.2007
Modification Date: 11.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G. R. R. Martin - Hrdina
(Hero)

Město bylo mrtvé a odrazy plamenů provázejících jeho skon třísnily rudou skvrnou zelenošedou oblohu. Umíralo dlouho. Odpor vydržel zhruba týden a boj byl po několik dnů těžký. Ale nakonec útočníci obránce zlomili, stejně jako už tolik jiných v minulosti. Cizí obloha s dvěma slunci je nikterak neznepokojovala. Bojovali a vítězili pod nebem azurově modrým, zlatě žilkovaným nebo černým jako tuš.

Nejdříve udeřili hoši z Kontroly počasí. V té době byly hlavní síly ještě stovky mil na východ. Ulice města bičovala bouře za bouří, zpomalovaly tak obranné práce a drtily ducha odporu.

Když se pak útočníci dostali blíž, nainstalovali jekometry. Nekonečný, děsivý jek ve vysokých tóninách se odrážel v ulicích města den a noc, než se větší část populace, naprosto demoralizovaná, dala v panice na útěk. To už byly v dosahu hlavní síly útočníků a za podpory stálého západního větru svrhly na město bomby s bacily nakažlivých chorob.

Ale domorodci se i pak ještě pokoušeli bojovat. Z obranných stanovišť, lemujících v kruhu město, odpálili celou řadu raket s atomovými hlavicemi a podařilo se jim zasáhnout a prakticky odpařit jednu celou rotu, jejíž obranné štíty byly náhlým útokem přetíženy. Jenže to byl pokus, velmi mírně řečeno, slabý a zoufalý. V těch chvílích už na město pršely stálým proudem zápalné bomby a z pláň se k němu stahovala mračna jedovatých plynů.

A hned za hradbou plynových mračen nastupovaly obávané útočné oddíly Pozemských expedičních sborů, aby rozdrtily i poslední odpor.

Kagen se zamračil na pomačkanou plastoidovou helmu, která mu ležela u nohou a proklel svou smůlu. Rutinní vyčišťovací akce, pomyslel si. Jednoduchá základní operace - a nějaké zatracené automatické stanoviště po něm vypálí protipěchotní atomový granát.

Granát ho sice těsně minul, ale tlaková vlna mu poškodila boční rakety a smetla ho ze vzduchu a srazila do téhle bohem zapomenuté rokle někde na východ od města. Samonosná bojová kombinéza, vlastně krunýř z lehkých plastoidů, ho ochránila před nárazem, ale helma při tom byla poškozena.

Kagen si dřepnul na paty a zvedl poškozenou přilbu, aby si ji prohlédl. Dálkový komunikační systém a prakticky kompletní senzorové vybavení byly zničeny. Protože mu nefungovaly ani rakety, byl zmrzačený, němý, hluchý a napůl slepý. Znovu zaklel.

Jakýsi letný pohyb na okraj i mělké prolákliny upoutal jeho pozornost. V jeho zorném poli se objevilo pět domorodců a každý z nich měl v ruce automatickou pušku, o nichž se vědělo, že mají velmi lehkou spoušť. Všechny zbraně mířily přímo na Kagen. Bojovníci byli roztaženi v dlouhé řadě a pokrývali ho tedy zleva i zprava. Jeden z nich začal mluvit. Nestačil dokončit první větu. V jednom okamžiku ležela Kagenova akustická puška na kamenech u jeho nohou. V dalším ji už držel v ruce.

Pět mužů zaváhá tam, kde jeden nikoliv. Během onoho prchavě kratičkého okamžiku, těsně předtím, než prsty domorodců začaly tisknout spouště, Kagen nečekal, Kagen nezaváhal, Kagen nepřemýšlel.

Kagen zabíjel.

Akustická puška vydala dlouhý, do mozku pronikající jek. Velitel nepřátelského oddílu se otrásl, když se mu do mozku zařízl neviditelný paprsek vysokofrekvenčního zvuku. Pak se jeho tělo začalo rozpouštět. Mezitím si ale Kagenova puška našla další dva cíle.

Pušky dvou zbývajících domorodců se konečně rozštěkaly. Kagen obklopilo mračno kulek. Bleskově skočil doprava a tiše heknul, když se mu od bojové kombinézy odrazilo několik střel. Znovu zamířil - a náhodný, nemířený výstřel mu zbraň vyrazil z rukou.

Kagen nezaváhal, ani nezpomalil. Jediným skokem se vyhoupl na okraj prolákliny přímo k jednomu ze zbývajících vojáků.

Muž krátce zakolísal, ale pak začal zvedat pušku. Právě ten okamžik bylo vše, co Kagen potřeboval. Se silou znásobenou skokem vrazil pravou rukou svému protivníkovi do obličeje pažbu jeho vlastní pušky a levou rukou, za níž byla síla patnácti set liber, udeřil domorodce těsně pod hrudní kost.

Zachytil mrtvolu a vrhl ji na druhého domorodce, který ve chvíli, kdy se jeho druh ocitl mezi ním a Kagenem, nakrátko přerušil palbu. Teď se jeho střely zasekávaly do letícího těla. Rychle o krok ustoupil, znovu namířil a stiskl spoušť.

To už do něj Kagen vrazil. Kagen ucítil palčivý okamžik bolesti, když mu střela sežehla spánek. Nevšímal si toho a udeřil hranou ruky domorodce přes ohryzek. Muž se sesul k zemi a zůstal tiše ležet.

Kagen se otočil, stále ještě v pohybu a hledal dalšího protivníka.

Byl sám.

Sehnul se a kusem uniformy jednoho z domorodců si otřel krev z rukou. Pak se znechuceně otřásl. Bude to dlouhá cesta do tábora, pomyslel si a lhostejně odhodil kus krve uspiněné látky na zem.

Dnešek tedy rozhodně nebyl jeho nejšťastnějším dnem.“

Skličene si povzddechl, slezl zpět do prolákliny, sebral tam akustickou pušku a helmu a vydal se na cestu.

Na obzoru pořád ještě hořelo město.

Ragelliho hlas, který s tichým praskotem vycházel z krátkovlnné vysílačky v Kagenově pěsti, zněl hlasitě a vesele.

„Takže to jsi ty, Kagene,“ křičel se smíchem. „No, ohlásil ses právě včas. Moje senzory se právě začínaly ozývat. Ještě kousek a byl bych tě odkváknu.“

„Mám zničenou helmu a senzory jsou v pekle,“ odpověděl Kagen. „Víš, jak špatně se takhle odhaduje vzdálenost. Jo a dalkom je taky v pekle.“

„No jo, lampasáci už si říkali, co se s tebou asi stalo,“ přerušil ho Ragelli. „Dělalo jim to fakt těžkou hlavu. Jenže já si byl skoro jistě, že se dřív nebo později objevíš.“

„No jasně,“ přikývl Kagen. „Granát z jednoho z těch místních palebných hnízd mi rozbil rakety, takže mi nějakou dobu trvalo, než jsem se dostal zpátky. Teď jdu ale dovnitř.“

Pomalů vylezl z kráteru, v němž se ukrýval, a ukázal se vzdáleným hlídkám. Všechno prováděl pomalu a klidně.

Ragelli, který se jasně rýsoval proti ochranné cloně, pozvedl na pozdrav stříbrošedou ruku. Byl v kompletní duraslitové ochranné kombinéze, vedle níž vypadala Kagenova plastoidová zbroj jako balící papír, a seděl v ovládací sedačce otočné ultrazvukové baterie. Obklopovala ho bublina ochranných štítů, které měnily jeho mohutnou postavu v neurčitou šmouhu.

Kagen mu zamával na oplátku a řadou dlouhých, pružných skoků překonal vzdálenost k hranici obranného perimetru.

Zastavil se těsně před zatarasy na úpatí Ragelliho stanoviště.

„No, vypadá fakticky pěkně zdrchaně,“ řekl Ragelli, který si ho prohlížel zpoza plastoidového vizoru, doplněného senzorovými posilovači. „Ty lehké krunyře ti nezaručí bezpečnost ani co by se za nehet vešlo. Každý kluk z farmy, který má loveckou kulovnici, tě může provrtat skrz naskrz.“

Kagen se zasmál. „Ale můžu se v něm alespoň hýbat. V té duraslitové kombinéze by ti nejspíš neublížila ani palebná síla celé útočné roty, ale rád bych tě viděl, jak v ní podnikneš něco rychlejšího, třeba zaútočíš, hochu. A obrana války nevyhrává.“

„To je tvoje parketa,“ řekl Ragelli. „Ale fakt je, že tahle strážní služba je strašlivě nudná.“ Stíkl něco na ovládacím panelu a část ochranné bariéry s bliknutím zmizela. Kagen mezerou rychle proklouzl. O zlomek vteřiny později se ochranná stěna znovu obnovila.

Kagen se rychlým krokem vydal do ubytovny mužstva. Když se přiblížil, dveře se automaticky otevřely a on s úlevou vstoupil dovnitř. Bylo příjemné být zase doma a v prostředí normální tíže. V ubytovnách byla udržována umělá tíže Wellington - normál, což byla dvojnásobná hodnota tíže pozemské. Bylo to sice drahé, ale vojenští páni neustále tvrdili, že pro pohodlí vojáka v poli není nic dost dobré.

Kagen si v přípravné mužstva vysvlékl plastoidovou kombinézu a hodil ji do výměnného kontejneru. Pak zamířil přímo do své buňky a natáhl se na lůžko.

Po chvíli se naklonil k jednoduchému kovovému stolku vedle postele, otevřel zásuvku, vytáhl z ní velkou zelenou kapsli, poněkud hltavě ji polkl, ulehl na záda a čekal, až ji jeho organismus vstřebá. Pravidla zakazovala konzumaci syntastimu mezi jídly, to věděl, ale tohle pravidlo nebylo nikdy vynucováno násilím. Jako většina vojáků bral Kagen přípravek téměř pravidelně, aby udržel svou rychlost a vytrvalost na maximální úrovni.

Několik minut potom, co spokojeně usnul, náhle ožilo komunikační zařízení nad jeho postelí.

„Kagen.“

Kagen se okamžitě posadil a spánek z něj vyprchal.

„Potvrzují,“ řekl.

„Okamžitě se hlase u majora Gradyho.“

Kagen se široce usmál. Pomyslel si, že na jeho žádost zareagovali rychle. A byl to hezky vysoký důstojník. Kagen se rychle převlékl do volné hnědé uniformy a vydal se napříč základnou.

Baráky nejvyšších důstojníků byly ve středu opevnění. Byla to jasně osvětlená třípatrová budova, pokrytá ochrannými štíty a střežená kruhem hlídek v lehkých bojových kombinézách. Jeden ze strážných Kagen poznal a podle rozkazu ho vpustil dovnitř.

Hned za dveřmi se zastavil a čekal, dokud celá sada senzorů nezkontrolovala, že není ozbrojen. Bylo samozřejmé, že vojáci v přítomnosti vyšších důstojníků nesměli nosit zbraň. Kdyby měl u sebe například akustickou pušku, rozezněly by se poplašené hlásky po celé budově a tažné paprsky, ukryté ve stěnách a stropě, by ho okamžitě znehybnily.

On však kontrolou prošel, takže mohl pokračovat dlouhou chodbou ke kanceláři majora Gradyho. Urazil první třetinu cesty, když se mu na zápěstích sevřely první tažné paprsky. Začal se jim bránit ihned, když pocítil na kůži jejich neviditelný dotek, ale svíraly ho pevně. Další, uváděné do činnosti automaticky jeho pohybem, se přidávaly s každým krokem, který v chodbě udělal.

Kagen tiše zaklel a bojoval s touhou paprskům vzdorovat. Nesnášel tu bezmoc, kterou cítil, když ho spoutaly tažné paprsky, ale taková byla pravidla spojená s návštěvou u vyšších důstojníků.

Dveře se před ním otevřely a on jimi prošel. Okamžitě se ho zmocnila celá sada tažných paprsků, které ho dokonale znehybnily. Několik z nich poněkud změnilo sílu a polohu a jeho tělo bylo přinuceno postavit se do toporného pozoru, přestože jeho svaly sténaly odporem.

Major Carl Grady pracoval u neuspořádaného psacího stolu stojícího dva tři metry ode dveří a právě něco psal na osmerku papíru. Vedle pravého loktu se mu tyčila hromádka papírů a na nich místo těžítka ležela starodávná laserová pistole.

Kagen pistoli poznal. Bylo to jakési dědictví, které se v rodině Gradyů předávalo z generace na generaci. Pověst o ní pravila, že ji jakýsi vzdálený majorův předek použil na Zemi, za Ohňové války, která proběhla začátkem jednadvacátého století. Navzdory jejímu stáří se předpokládalo, že je tahle věčička funkční.

Po několikaminutovém tichu Grady konečně odložil pero, zvedl hlavu a zadíval se na Kagen. Na tak vysokého důstojníka byl neobvykle mladý, ale neposlušné prosedlé vlasy působily, že vypadal starší. Jako všichni vyšší důstojníci se narodil na Zemi a byl také křehčí a pomalejší než většina vojáků pocházejících z planet s vyšší gravitací, jako byly válečné světy Wellington, nebo Rommel.

„Hlaste se,“ řekl Grady odměřeně. Jako obvykle se na jeho bledé, hubené tváři odrážela nezastíraná nuda.

„Důstojník John Kagen, útočné oddíly Pozemský expediční sbor.“

Grady přikývl, aniž ho prakticky poslouchal. Otevřel jednu ze zásuvek stolu a vytáhl z ní arch papíru.

„Kagene,“ řekl a hrál si s papírem, „myslím, že víte, proč tady jste.“ Pak poklepal na papír prstem. „Co má znamenat tohle?“

„Přesně to, co se tam píše, majore,“ odpověděl Kagen. Pokusil se přeshlápnout, ale tažné paprsky ho držely pevně.

Grady si toho všiml a udělal rukou netrpělivé gesto. „Pohov.“ Většina tažných paprsků povolila a ponechala tak Kagenovi jistou svobodu pohybu, i když jen s poloviční rychlostí. Ten se s úlevou protáhl a usmál.

„Moje služební období vyprší během čtrnácti dnů, majore. Nemám v úmyslu podepsat další turnus. Proto jsem požádal o přesun na Zemi. Nic jiného v tom není.“

Grady pozvedl o několik milimetrů obočí, ale nuda se z tmavých očí ani v nejmenším nevytratila.

„Opravdu?“ ujišťoval se. „Jste vojákem skoro dvacet let, Kagene. Proč odcházíte teď? Obávám se, že vám nerozumím.“

Kagen pokrčil rameny. „Já sám nevím. Stárnu. Možná už začínám mít dost táborového života. Všechno vás to začne postupně nudit, pane, jak dobýváte jednu tu zatracenou kouli plnou bláta za druhou. Už bych chtěl něco jiného.“

Trochu nějakého vzrušení.“

Grady přikývl. „Chápu. Ale myslím, že s vámi nemohu souhlasit, Kagene.“ Jeho hlas byl měkký a vmlouvavý.

„Myslím, že P.E.S. podceňujete. Ceká vás spousta vzrušení, jen nám dejte šanci.“ Pak se opřel v židli a pohrával si s

tužkou, kterou sebral se stolu. „Něco vám řeknu, Kagene. Jak víte, jsme už skoro třicet let ve válečném stavu s hrangánskou říší. Přímé střety mezi námi a nepřítelem jsou nevýrazné a dochází k nim s velkými časovými intervaly. Víte proč?“

„Jasně,“ přikývl Kagen.

Grady si ho nevšímal. „Já vám řeknu proč,“ pokračoval nevzrušeně. „Zatím se obě strany snažily upevnit si postavení tím, že obsadí ty malé světy v hraničních oblastech. Ty koule plné bláta, jak vy jim říkáte. Jenže jsou to velice důležité koule bláta. Potřebujeme je na základny, kvůli surovinám, průmyslové kapacitě a pracovním silám, pro něž vypíšeme povinnost. Proto se pokoušíme snížit při našich taženích jejich poškození na minimum. A proto taky používáme psychologické zbraně, jako jsou jekometry. Vyděsit a obrátit na útěk co nejvíc domorodců před prvním těžkým útokem. Uchránit pracovní síly.“

„To všechno vím,“ přerušil ho Kagen s typickou wellingtonskou přímočarostí. „A co má být? Kvůli tomu jste si mě sem jistě nepozval.“

Grady zvedl pohled od tužky, s níž si pohrával. „Jistě ne,“ potřásl hlavou. „Takže vám řeknu proč. Přede hry skončily.“

Teď dojde na lámání chleba. Už zbývá jen hrstka světů, které nebyly rozděleny. Už v nejbližší době se dostaneme do přímého konfliktu s hrangánskými útočnými útvary. Do roka budeme útočit na jejich základny.“

Major se vyčkávavě zahleděl na Kagen a čekal na odpověď. Když žádná nepřišla, přeběhl mu po tváři poněkud rozpačitý výraz. Pak se znovu naklonil kupředu.

„Copak mi nerozumíte, Kagene?“ zeptal se. „Jaké větší vzrušení byste si přál? Už žádné šarvátky s těmihle umrněnými civilisty v uniformách, s jejich špinavými atomovými granáty a zastaralými projektilovými zbraněmi. Hrangané - to je skutečný nepřítel. Stejně jako my mají profesionální armádu už celá desetiletí. Jsou to vojáci do morku kostí. A dobří vojáci. Mají ochranné štíty a moderní zbraně. Je to nepřítel, který skutečně prověří kvalitu našich útočných oddílů.“

„Možná,“ přikývl Kagen s pochybami. „Jenže tohle právě není ten druh vzrušení, jaký jsem měl na mysli. Stárnu. Všiml jsem si, že jsem v poslední době pomalejší - a dokonce ani synthastim už mi nepomáhá.“

Grady potřásl hlavou. „Máte jeden z nejlepších záznamů a hodnocení v historii celých P.E.S., Kagene. Byl jste dvakrát vyznamenán Hvězdným křížem a třikrát medailí Světového kongresu. Každá komunikační stanice na Zemi přinesla zpracování té historie, kdy jste zachránil výsadek na Toregu. Proč byste měl právě teď začít pochybovat o své výkonnosti? Přesně takové muže, jako jste vy, teď budeme potřebovat proti Hranganům. Přihlaste se na další období.“

„Ne,“ odmítl Kagen rezolutně. „Řády říkají, že máte po dvaceti letech právo na penzi a ty medaile mi vynesly pěkný balík na příplatcích. A já si je teď chci užít.“ Pak se široce usmál. „Jak říkáte, každý na Zemi mě zná. Jsem hrdina.“

Myslím, že s takovou pověstí to bude vážně skvělá jízda!“

Grady se zasmušil a netrpělivě zabubnoval prsty na stolní desku. „Vím, co říkají řády, Kagene. Jenže do penze vlastně nikdo neodchází - to přece musíte vědět. Většina vojáků zůstává v armádě. To je jejich práce. O tom přece Války světů jsou.“

„Víte, majore, to je všechno hezké, ale mně je to jedno,“ odpověděl Kagen. „Znám řády a vím, že mám právo odejít do penze. Nemůžete mi v tom zabránit.“

Grady jeho prohlášení chvilku zvažoval a oči mu potemněly.

„Dobrá,“ přikývl nakonec po dlouhém mlčení. „Bud'me v tomto směru rozumní. Odejdete na odpočinek s plnou penzí a

všemi příplatky. Dopravíme vás na Wellington, na místo, které si vyberete. Nebo na Rommel, budete-li si přát. Jmenujeme vás šéfem kasáren nováčků - nebo kterékoli jiné věkové skupiny. Můžete být velitelem výcvikového tábora. S vašimi záznamy můžete začít až úplně nahoře.“

„Ne-e,“ zavrtěl Kagen hlavou. „Žádný Wellington ani Rommel. Chci na Zemi.“

„Ale proč? Narodil jste se na Wellingtonu a byl jste tam vychován - v jedné z těch ubytoven na horách, pokud se nepletu. Zemi jste nikdy neviděl.“

„To je pravda,“ přikývl Kagen. „Jenže jsem ji viděl v táborových vysíláních a šotech. A to, co jsem viděl, se mi moc líbilo. Později jsem toho o Zemi hodně přečetl. Takže teď bych chtěl vidět, jak to vypadá ve skutečnosti.“ Odmíchl se a znovu se usmál. „Řekněme, že bych rád viděl, za co jsem celou tu dobu bojoval.“

Gradyho obličej zcela nezastíraně vyjadřoval jeho nespokojenost. „Kagene, já jsem ze Země,“ řekl. „Říkám vám, nebude se vám líbit. Nehodíte se tam. Přitažlivost je nízká - a neexistují tam žádné ubytovny ani kasárna s uměle zvyšovanou gravitací, nemáte se kam uchýlit. Synthastim je tam ilegální, přísně zakázaná droga. Jenže lidé z Válečných světů ho potřebují, takže budete muset platit neuvěřitelné sumy, jen abyste ho dostal. Pozemšťané navíc nejsou lidé s doladěnými reakcemi. Jsou to jiní lidé. Vraťte se na Wellington. Budete mezi svými.“

„Možná že to je právě jeden z důvodů, proč chci na Zem,“ odpověděl Kagen tvrdohlavě. „Na Wellingtonu budu jenom jedním ze stovek starých veteránů. K čertu, každý z vojáků, který odejde na odpočinek, se vrací do svých původních ubikací. Jenže na Zemi budu celebrita. Někdo. Budu nejrychlejší a nejsilnější člověk na celé planetě. To musí mít své výhody.“

Grady začal vypadat dost nervózně. „A co přitažlivost?“ připomínal. „A synthastim?“

„Na menší přitažlivost si za chvíli zvyknu, to nebude žádná potíž. A taky nebudu potřebovat plnou rychlost a všechnu sílu, takže doufám, že se dokážu zbavit i návyku na synthastim.“

Grady si prohrábl rukou neuspořádané vlasy a pochybovačně potřásl hlavou. Pak nastalo dlouhé, tíživé ticho.

Nakonec se Grady naklonil přes stůl.

Jeho prsty vyrazily k laserové pistoli.

Kagen reagoval. Vrhł se kupředu a těch několik tažných paprsků, které ho držely, ho zpomalilo jen nepatrně. Jeho ruka se snesla na Gradyho zápěstí ve vražedném oblouku. V téže chvíli se však Kagen zmocnily další svazky paprsků, znehybněl a jeho ruka nejen že nedopadla, ale on sám byl sražen na podlahu.

Grady, jehož ruka se zastavila na poloviční cestě k pistoli, se znovu opřel v křesle. Tvář měl bílou a byl očividně otřesený. Pozvedl ruku a tažné paprsky poněkud povolily. Kagen se pomalu a namáhavě zvedl na nohy.

„Vidíte, Kagene, tenhle malý test dokázal, že jste stejně fit, jako kdykoliv předtím. Kdybych na vás neměl zaměřených několik tažných paprsků, byl byste mě dostal. Jak jsem vám řekl, potřebujeme muže s vašim výcvikem a s vašimi zkušenostmi. Potřebujeme vás proti Hranganům. Podepište další rundu.“

Kagenovy modré oči byly stále ještě zakaleny hněvem. „K čertu s Hrangan,“ odsekl. „Nechci a nedám se znovu nalejt a žádný z těch vašich pitomých triků mě nepřinutí k tomu, abych změnil názor. Jdu na penzi na Zem. Nemůžete mi v tom zabránit!“

Grady si zakryl tvář rukama a povzdechl si.

„Dobrá, Kagene,“ řekl nakonec. „Výhrál jste. Předám vaši žádost dál.“

Zvedl hlavu, a když se zadíval na Kagen, byl jeho pohled podivně ustaraný.

„Byl jste velký voják, Kagene. Budete nám chybět. A řeknu vám, že svého rozhodnutí budete litovat. Jste si jistý, že si to nechcete ještě jednou rozmyslet?“

„Naprostě jistý,“ odsekl Kagen.

Podivný výraz v Gradyho očích náhle zmizel. Jeho tvář na sebe opět vzala masku unuděné lhostejnosti.

„V pořádku,“ řekl odměřeně. „Můžete odejít.“

Tažné paprsky sledovaly Kagen, i když se otočil. A provázely ho - velmi těsně - na celé cestě z budovy.

„Jsi připravený, Kagene?“ zeptal se Ragelli, který se nedbale opíral o dveře obytné buňky.

Kagen zvedl malý cestovní vak a vrhl poslední pohled kolem, aby se ujistil, že nic nezapomněl. Buňka byla naprostě prázdná.

„Myslím, že ano,“ přikývl a vyšel dveřmi.

Ragelli si natáhl plastoidovou helmu, kterou do té chvíle nesl v podpaží, a pospíchal chodbou za ním. „Takže jsi skončil,“ řekl, když s Kagenem vyrovnal krok.

„Jo,“ přikývl Kagen. „Ode dneška za týden se už budu povalovat někde na Zemi, zatímco tobě se budou dělat v tom tvém duraslitovém smokingu puchýře na zadku.“

Ragelli se zasmál. „Možná,“ řekl. „Jenže si stejně myslím, že jsi blázen, když sis vybral zrovna Zem, když jsi mohl dělat třeba velitele celého výcvikového tábora na Wellingtonu. A to už ani nemluvíme o tom, že chceš vůbec odejít, což už je sama o sobě pěkná pitomost...“

Dveře budovy se před nimi otevřely a oba muži vyšli ven. Ragelli stále mluvil, druhý strážný se připojil ke Kagenovi z druhé strany. Stejně jako Ragelli byl v lehké bojové kombinéze.

Kagen sám byl oblečený v bílé vycházkové uniformě zdobené zlatem. Na boku měl v černém koženém pouzdře zavěšen protokolární deaktivovaný laser. Uniformu doplňovaly vysoké kožené boty ve stejné barvě jako pouzdro a vyleštěná ocelová helma. Azurové modré pásky na rameni označovaly jeho bojovou hodnost. Na hrudi mu při chůzi tiše cinkala vyznamenání.

Celá Kagenova třetí útočná četa stála v pozoru na malém kosmodromu za ubytovnami, aby mu při odchodu na odpočinek vzdala čest. Podél rampy transportního raketoplánu stála skupina vysokých důstojníků, chráněných silovými štíty. V první řadě stál major Grady a zdálo se, že jeho unuděný výraz je ochrannými štíty poněkud zkraslený.

Kagen v doprovodu dvou strážných pomalu kráčet po betonové ploše a pod helmou se usmíval. Pak se nad plochou rozlehl zvuk píšťal a Kagen poznal bojovou hymnu P.E.S., která byla současně planetární hymnou Wellingtonu. Na začátku rampy se obrátil a zadíval se nazpět. Četa před ním na rozkaz jednoho z důstojníků pak se strojovou přesností zasalutovala a čekala, dokud Kagen pozdrav neopětoval. Pak jeden z poddůstojníků postoupil kupředu a podal mu výstupní doklady.

Kagen je zasunul do opasku, rychle naposled zamával Ragellimu a pospíchal po rampě nahoru. Ta se za ním pomalu zvedla.

Uvnitř lodi ho pozdravil uctivým kývnutím jeden z členů posádky. „Máte připravenou zvláštní kajutu,“ oznámil mu. „Následujte mě. Cesta bude trvat pouhých patnáct minut. Pak přestoupíte na kosmickou loď, která míří k Zemi.“

Kagen přikývl a sledoval muže do své kajuty. Jak se ukázalo, byla to jednoduchá, holá místnost, vyztužená duraslitovými pláty. Jednu stěnu pokrývala obrazovka. Proti ní bylo antigravitační lůžko.

Když Kagen osaměl, ulehl na lůžko a helmou vtiskl do držáku na jedné straně. Pocítil působení tažných paprsků, které ho před startem těsně připoutaly k lůžku.

O několik minut později se z hlubin lodi ozvalo nezřetelné dunění a Kagen ucítil, jak ho do lůžka mačká síla několikanásobného přetížení. Obrazovka náhle ožila a ukázala klesající povrch planety.

Když dosáhli oběžné dráhy, obrazovka zablikala a zhasla. Kagen si chtěl sednout, ale zjistil, že se stále ještě nedokáže pohnout. Tažné paprsky ho neustále pevně poutaly k lůžku.

Zamračil se. Jakmile se loď ocitla na oběžné dráze, nebyl jediný důvod, proč by měl setrvávat na lůžku. Nějaký pitomec ho zapomněl uvolnit.

„Hej!“ vykřikl, protože předpokládal, že někde v místnosti bude umístěn combox. „Tažné paprsky zůstaly zapnuté. Uvolněte to svinstvo, nemůžu se hýbat!“

Žádná odpověď.

Znovu se vzepřel proti síle paprsků. Měl dojem, jako kdyby jejich tlak zesílil. Ta mizerná věc ho začala nepříjemně svírat. Ti idioti tam někde na můstku museli otáčet knoflíkem na opačnou stranu.

Sám pro sebe zaklel. „Ne!“ vykřikl. „Teď táhnou ještě silněji ! Upravujete je na opačnou stranu!“

Tah se ale neustále zvyšoval a Kagen cítil, jak se postupně přidávají další a další paprsky, takže nakonec pokrývaly celé jeho tělo jako neviditelná pokrývka. A začínalo to opravdu bolet.

„Vy kretění,“ zaječel. „Tupci! Vypněte to, idioti!“ V náhlém záchvatu zuřivosti vychrlil proud nadávek a vzepřel se proti paprskům. Bohužel ani svaly vypěstované na Wellingtonu na ně nestačily. Byl připoután na lůžko a zcela bezmocný. Jeden z paprsků mu mřil na levou stranu hrudi. Jeho síla mu tiskla Hvězdný kříž bolestivě do těla. Ostrý okraj leštěného kovu právě prořízl látku uniformy a Kagen viděl, jak se na bílé látce pomalu šíří rudá skvrna.

Tlak stále rostl a Kagen se zasmíral bolestí, v marném pokusu vzepřít se neviditelným okovům. Nepomohlo mu to. Tlak se dále zvyšoval a k původním se přidávaly další a další paprsky.

„Zarazte to!“ křičel. „Vy hajzlové, počkejte až odsud vylezu! Roztrhám vás na kusy! Vždyť mě můžete zabít!“

Najednou zaslechl ostré zapraskání kostí, která se poddala příšernému tlaku. Ucítil nával bolesti na pravém zápěstí. O několik vteřin později se ozvalo další prasknutí.

„Vypněte to,“ křičel, a jeho hlas zhrubl bolestí. „Copak to nevidíte? Vždyť mě zabijete!“

A najednou pochopil, že přesně o to jde.

Grady se s úšklebkem obrátil na svého pobočníka, který vstoupil do kanceláře.

„No? Tak co?“

Pobočník, mladý pozemšťan, který tady byl jako účastník výcvikového kurzu pro vyšší důstojníky, předpisově zasalutoval. „Právě jsme dostali zprávu z raketoplánu, pane. Je po všem. Chtějí vědět, co mají udělat s tělem.“

„Vyhodit do vesmíru,“ odpověděl Grady. „Stejně dobré, jako cokoliv jiného.“ Po tváři mu přeběhl náznak úsměvu. Pak potřásl hlavou. „Škoda. Kagen byl skvělý voják a dokonalý v boji, ale jeho psychovýcvik musel někde selhat. Měli bychom poslat důrazné upozornění psychooddělení jeho kasáren. I když je velmi zvláštní, že se to až dosud neprojevovalo.“

Znovu nedůvěřivě zavrtěl hlavou. „Země,“ řekl. „Na okamžik byl natolik přesvědčivý, že dokonce i mě napadlo, zda by to nebylo možné. Jenže po té zkoušce s laserem jsem si byl jistý. Nešlo by to.“ Skoro neznatelně se otřásl. „Člověk z Válečných světů a nechat ho volně pobíhat po Zemi.“ Pak se vrátil ke svým papírům.

Když se pobočník obrátil k odchodu, zvedl Grady znovu hlavu.

„A ještě jednu věc,“ dodal. „Nezapomeňte poslat zprávu na Zem. Něco jako ‚Válečný hrdina zahynul během útoku Hranganů na kosmickou loď‘. Trochu to vyšperkujte. Ona už to nějaká z těch velkých pozemských sítí zachytí a rozmázne. Jeho vyznamenání zašlete na Wellington, jistě je budou chtít vystavit v jeho kasárnách.“

Pobočník přikývl a Grady se vrátil ke své práci. Zdálo se, že se pořád ještě nudí.

přeložil Jan Kantůrek